

ГЛАВА LIV.

Жертвоприношеніе Самуилово и побѣда надъ Филистимляне-тѣ.

Филистимляне-тѣ прѣдали всичко на огнь и мечь въ земь-тѣ Израилскѣ. Никой не смѣялъ да имъ ся противи; страхъ и трепеть ся разнесълъ на всѣхъ между несчастныя народъ. Самыя-тѣ Кывоть, святыня-та на Израилтяне-тѣ, паднѣлъ въ рѣцѣ-тѣ на непріятеля. Израилтяне-тѣ трѣбувало да разумѣтъ, че всички тѣя несчастія сѣ дошли на главы-тѣ имъ отъ тѣхно-то нечестіе, че и сама-та имъ надежда на Кывоть Завѣта не была угодна Богу. Тѣ позлатили Кывота, въ кого-то ся намирали дадены-тѣ имъ отъ Бога заповѣди, но не расположили, не приготвили сѣрдца-та си да пазятъ тѣя заповѣди.

Самуиль ся явилъ избавитель на народа Израилскый. Той събралъ разсѣяны-тѣ Израилтяне и, радиши да ги отклони отъ заблужденія-та, въ които были впаднѣли, имъ казалъ: „едно само може да вы спаси: обърнете ся отъ все сѣрдце камъ Бога и исполнявайте Неговы-тѣ повелѣнія; тогда Той ще вы избави.“

Народа-тѣ, въ сѣречно съкрушеніе и раскаяніе, цѣль день ся постилъ и молилъ, восклицаящи велегласно: согрѣшихме прѣдъ Бога!“ Самуиль принесялъ ягне въ жертвъ на всесоженіе и помолилъ ся Богу. Господь му услышалъ молитвъ-тѣ: во время-то, кога-то ся още дымяла жертва-та, на Израилтяне-тѣ нападнали Филистимляне-тѣ, и наченѣлъ ся бой; изведнажъ изгрѣмѣлъ страшенъ громъ; уплашены-тѣ Филистимляне останѣли побѣдены и обърнѣли да бѣгати. Израилтяне-тѣ ги изгонили изъ прѣдѣлы-тѣ си, и Господь напращалъ на Филистимляне-тѣ всякакви бѣды, догдѣ не ги накаралъ найпослѣ да възвѣрнѣтъ Кывоть Завѣта на Израилтяне-тѣ. Ти испърво го поставили въ капище-то на идола Дагона, но на другыя день намѣрили идола хвърлѣтъ на земь-